

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/35/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119366273
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:6119366273.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Martiny Mochnáčovej a Mgr. Andreja Kekelyho, v právnej veci žalobkyne: O. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XX, XXX XX H., zastúpenej spoločnosťou: Advokátska kancelária Hagara-Hagarová, s. r. o., Daniela Dlabača 35, 010 01 Žilina, IČO: 36 806 498, proti žalovanej: C. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXX, XXX XX R., zastúpenej spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s. r. o., so sídlom Piaristická 46, 911 01 Trenčín, IČO: 36 837 857, o zaplatenie sumy 5.000,00 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 4C/40/2020-80 zo dňa 08. októbra 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 4C/40/2020-80 zo dňa 08. októbra 2020 potvrdzuje.

Žalovanej priznáva voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyňa je povinná nahradiť žalovanej trovy konania v rozsahu 100 % vo výške, ktorá bude vyčíslená po právoplatnosti rozsudku vyšším súdnym úradníkom prvostupňového súdu, v lehote do 3 dní od právoplatnosti uznesenia vyššieho súdneho úradníka (výrok II.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou domáhala, aby súd uložil žalovanej zaplatiť jej sumu 5.000,00 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 07.03.2018 do zaplatenia. Svoju žalobu odôvodnila tým, že žalobkyňa ako predávajúca a žalovaná ako kupujúca uzavreli ústnou formou kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol predaj hnutelného majetku v prevádzke BON BON čokoládovňa Žilina za dohodnutú kúpnu cenu 10.000,00 Eur, splatnú dňa 06.03.2018. Časť tejto kúpnej ceny vo výške 5.000,00 Eur zaplatila žalovaná na účet žalobkyne dňa 05.03.2018, zvyšnú časť kúpnej ceny vo výške 5.000,00 Eur však už žalobkyni neuhradila.

3. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe poprela uzavretie predmetnej kúpnej zmluvy so žalobkyňou v rámci občianskoprávneho vzťahu. Zároveň akcentovala, že ona Y. B. len poverila, aby v predmetný deň protokolárne prevzal hnutelné zariadenie čokoládovne BON BON v Žiline, čo vyplýva aj zo skratky „v.z.“, ktorá je uvedená pred podpisom preberajúcej osoby na preberacom protokole zo dňa 01.03.2018. V čase prevzatia hnutelných vecí bola žalovaná spoločníčkou a konateľkou spoločnosti Ofiso, s.r.o., so sídlom Ul. M. R. Štefánika 7, 010 01 Žilina, IČO: 47 528 401. Y. B. nedisponoval písomným plnomocenstvom žalovanej ako fyzickej osoby, ale ani písomným plnomocenstvom od spoločnosti Ofiso, s.r.o. Y. B. bol žalovanou ústne splnomocnený len na prevzatie hnutelného zariadenia označeného v súpise, nebol však splnomocnený na to, aby žalovanú ako občana zaviazal k akýmkoľvek iným záväzkom alebo k uzatváraniu právnych úkonov či už v mene žalovanej alebo v mene obchodnej spoločnosti Ofiso, s.r.o. Žalovaná preto namietla, že v tomto spore nie je pasívne vecne legitimovaná. Skutočnosť, že

preberajúcim subjektom mala byť obchodná spoločnosť Ofiso, s.r.o., Žilina, a nie žalovaná ako fyzická osoba, vyplýva aj z obsahu samotného preberacieho protokolu.

4. S poukazom na ust. § 132 ods. 1 až 3 CSP a právny názor prezentovaný v uznesení Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/13/2019 zo dňa 24.02.2010 súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania konštatoval, že žalobkyňa mala v spore povinnosť tvrdenia - zodpovedajúcu hypotéze právnej normy, v danom prípade ust. § 588 a § 123 Občianskeho zákonníka. Až po unesení dôkazného bremena žalobkyňou sa prenáša dôkazné bremeno na žalovanú. Platí tzv. negatívna dôkazná teória. V zásade platí, že nemožno spravodlivo na nikom žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. V súdnej veci žalobkyňu zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať vlastnícke právo k huteľným veciam, ktoré podľa jej tvrdení tvorili predmet kúpnej zmluvy. Len vlastníckych vecí mohol totiž platne disponovať, nakladať s huteľnými vecami (v danom prípade uzavretím kúpnej zmluvy). Súpisom huteľného majetku z prevádzky BON BON čokoládovňa na č.l. 8 spisu žalobkyňa toto dôkazné bremeno neunesla. Z uvedeného listinného dôkazu vôbec nevyplýva, že by žalobkyňa ako občianka vlastnila huteľný majetok nachádzajúci sa v prevádzke BON BON čokoládovňa. Žalobkyňa nepredložila do spisu účtovné doklady o zakúpení huteľného majetku ňou ako občiankou (fyzickou osobou) a zároveň neprodukovala dôkazy o tom, že by v súpise označený huteľný majetok nebol majetkom spoločnosti Ofiso, s.r.o., prevádzka BON BON čokoládovňa, t. j., že tento nebol zaevidovaný v majetku uvedenej obchodnej spoločnosti. Pokiaľ prvoinštančný súd posúdil uvedený listinný dôkaz na č.l. 8 podľa jeho obsahu, mal za to, že sa nejedná o zariadenie domácnosti, ale je zrejme, že sa jedná o zariadenie prevádzky BON BON čokoládovňa. Samotná táto skutočnosť by nevylučovala tvrdenie žalobkyne, že huteľný majetok zakúpila ona ako občianka za svoje finančné prostriedky, no toto jej tvrdenie žalobkyne bolo účinným spôsobom rozporované zo strany žalovanej, a preto nešlo o nespornú skutočnosť, z ktorej by súd musel vychádzať (§ 186 ods. 2 CSP). Bolo povinnosťou žalobkyne preukázať spornú skutočnosť, keďže v tejto časti sa dôkazné bremeno viaže na žalobkyňu a nie na žalovanú. Svoju povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť v tomto smere žalobkyňa neunesla. Žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno v spore, nakoľko nepreukázala, že je v spore aktívne legitimovaná osobou na vymáhanie kúpnej ceny za predaj huteľných vecí. Žalobkyňa totiž v tomto konaní nepreukázala, že je vlastníčkou predávaných vecí, t. j., že mala právo disponovať (predať) predmetom svojho vlastníctva. Žalobkyňa ďalej neunesla povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, keď nepreukázala, že žalovaná je v tomto pasívne vecne legitimovaná ako občianka (fyzická osoba). Nárok bol v žalobe uplatnený ako nárok na zaplatenie kúpnej ceny podľa § 588 Občianskeho zákonníka. Toto tvrdenie žalovaná rozporovala. Žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie žiadnym dôkazom nepreukázala, že by ako občianka uzavrela so žalovanou ako občiankou kúpnu zmluvu, ktorou by C. O. predala huteľné veci, ktoré menovaná prevzala a táto bola povinná O. N. zaplatiť za ne kúpnu cenu. Listinný dôkaz č.l. 8 spisu tvrdenie žalobkyne o existencii kúpnej zmluve uzavretej podľa Občianskeho zákonníka a súčasnom odovzdaní predmetu kúpy na základe platného občianskoprávného úkonu nebolo v konaní preukázané. Z textu označenej listiny vyplýva, že: "Uvedený huteľný majetok nachádzajúci sa v prevádzke BON BON čokoládovňa, Mariánske námestie 50/29, Žilina prebrala dňa 01.03.2018 pani Natália Strýčková ako konateľka spoločnosti Ofiso, s.r.o., IČO: 47 528 401 za úradu 10.000,00 eur od pani O. N., nar. XX.XX.XXXX, predchádzajúcej konateľky spoločnosti Ofiso, s.r.o. Pani O. sa zaväzuje uhradiť uvedenú čiastku do 06.03.2018 na účet pani O. N.. Dňa 01.03.2018 odovzdala: O. N.. Prevzala: Natália Strýčková, konateľka spoločnosti Ofiso, s.r.o.: v zastúpení - nečitateľný podpis." Uvedený právny úkon preto konajúci súd vyložil podľa obsahu v nadväznosti na § 34 Občianskeho zákonníka, nie ako prejav vôle medzi zmluvnými stranami, dvoma občiankami za účelom uzavrieť občianskoprávny úkon kúpnu zmluvu na predaj huteľného majetku za sumu 10.000,00 Eur, ale ako obchodnoprávny vzťah, na základe ktorého prejavila vôľu predchádzajúca konateľka spoločnosti Ofiso, s.r.o., Žilina odovzdať novej konateľke uvedenej obchodnej spoločnosti huteľný majetok za úhradu 10.000,00 Eur. Žalobkyňa však v žalobe produkovala rozhodujúce skutkové tvrdenia, že ide o občianskoprávny vzťah založený kúpnu zmluvou, na základe ktorej je žalovaná ako občianka zaplatiť predávajúcej žalobkyňi ako občianke doplatok kúpnej ceny 5.000,00 Eur. Týmto dôkazom nie je dôkaz na č.l. 8 spisu - listinný dôkaz o odovzdaní a prevzatí tovaru, pretože z obsahu tohto dôkazu má súd za to, že pasívne legitimovaným subjektom je spoločnosť Ofiso, s.r.o., so sídlom M.R. Štefánika 7

010 01 Žilina, IČO: 47 528 401, a nie žalovaná. Uvedený záver vyplýva aj z výpisu z obchodného registra na uvedenú obchodnú spoločnosť. K odovzdaniu huteľného majetku prevádzky BON BON čokoládovňa spoločnosti Ofiso, s.r.o. došlo totiž dňa 01.03.2018, no žalobkyňa bola konateľkou tejto obchodnej spoločnosti len do 23.02.2018 a jej spoločníčkou bola do 22.02.2018. Je tak zrejme, že žalobkyňa ku dňu 01.03.2018 nebola ani spoločníčkou, ani konateľkou obchodnej spoločnosti

Ofiso, s.r.o., označený hnutelný majetok preto odovzdávala len ako bývalá spoločníčka a konateľka uvedenej obchodnej spoločnosti žalovanej ako novej spoločníčke a konateľke spoločnosti Ofiso, s.r.o.. V konaní tiež nebolo preukázané, či si žalobkyňa po odchode zo spoločnosti uplatnila voči spoločnosti Ofiso, s.r.o., právo na vyrovnávací podiel. Nepochybne však u dňa 01.03.2018 už nemala právo konať a uzatvárať právne úkony za spoločnosť Ofiso, s.r.o., so sídlom M.R. Štefánika 7

010 01 Žilina, IČO: 47 528 401. To sa však nevzťahuje na odovzdanie hnutelného majetku, ktorý mala v dispozícii ako konateľka spoločnosti po ukončení činnosti v tejto spoločnosti. Súd teda dospel k záveru, že žalobkyňa neuniesla svoju povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť na preukázanie existencie platného právneho úkonu - kúpnej zmluvy uzavretej medzi stranami sporu podľa § 588 Občianskeho zákonníka a neuniesla dôkazné bremeno, že na jej základe vznikol občianskoprávny vzťah, na základe ktorého žalobkyňa odovzdala predané hnutelné veci žalovanej, ktorá jej má za tieto odovzdané veci zaplatiť kúpnu cenu 10.000,00 Eur.

5. Následne súd prvej inštancie citoval ust. § 407 ods. 2 a 3 Obchodného zákonníka, § 558, § 39 a § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že žalobkyňa ďalej v spore tvrdila, že žalovaná jej dňa 05.03.2018 zaplatila časť kúpnej ceny vo výške 5.000,00 Eur (účtovný doklad č.I. 9 spisu), čím uznala, že došlo k uzavretiu predmetnej kúpnej zmluvy medzi dvoma občiankami a tiež uznala, že je povinná ako občianka zaplatiť žalovanej ako občianke aj zvyšnú časť kúpnej ceny. Toto jej tvrdenie však bolo zo strany žalovanej od začiatku rozporované. Dôkazné bremeno na preukázanie už uvedených náležitostí platného právneho úkonu - kúpnej zmluvy uzavretej podľa Občianskeho zákonníka sa viazalo na žalobkyňu, a nie na žalovanú z dôvodov, ktoré sú uvedené v predchádzajúcej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku. Zaplatenie kúpnej ceny sa podľa § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka považuje za uznanie zvyšku dlhu. V tomto konkrétnom prípade však žalobkyňa tvrdila, že medzi stranami sporu sa jedná o občianskoprávny vzťah, a nie o obchodnoprávny vzťah. Z tohto dôvodu zaplatenie časti kúpnej ceny nemôže byť uznaním zvyšnej časti dlhu. Na občianskoprávny vzťah, (kúpnu zmluvu podľa § 588 Občianskeho zákonníka), nemožno totiž vzťahovať uznanie dlhu podľa § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka, ale len uznanie dlhu upravené v kogentnom ust. § 558 Občianskeho zákonníka, ktoré musí byť písomné pod sankciou neplatnosti tohto uznávacieho prejavu a zároveň z uznávacieho písomného prejavu musí byť zrejmé, že žalovaná ako občianka svoj dlh uznáva čo do dôvodu a výšky, t. j. dlh na základe občianskoprávneho úkonu kúpnej zmluvy podľa § 588 Občianskeho zákonníka zaplatiť zvyšnú časť z dohodnutej kúpnej ceny (10.000,00 Eur) v rozsahu 5.000,00 Eur. Takéto uznanie záväzku žalovanou však v súdnej veci žalobkyňa súdu nepredložila. Zaplatením časti kúpnej ceny tak žalovaná neuznala uzavretie platnej kúpnej zmluvy podľa § 588 Občianskeho zákonníka a neuznala ani povinnosť zaplatiť žalobkyňi zvyšnú časť kúpnej ceny 5.000,00 Eur, ako to tvrdila žalobkyňa. Tým, že žalobkyňa nepredložila písomné uznanie záväzku zo strany žalovanej podľa § 558 Občianskeho zákonníka, nedošlo k presunu dôkazného bremena na žalovanú. Vzhľadom k tomu, že na základe hypotézy právnej normy § 588 Občianskeho zákonníka a § 558 Občianskeho zákonníka žalobkyňa neuniesla povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, nemohlo dôjsť k presunu dôkazného bremena na žalovanú. Len ak by žalobkyňa uniesla svoju povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, došlo by k presunu dôkazného bremena na žalovanú. V takom prípade by bolo povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou žalovanej k hypotéze uvedených právnych noriem preukázať, že zaplatila žalobkyňi kúpnu cenu/jej časť dohodnutú v kúpnej zmluve v dohodnutej lehote za predané hnutelné veci. Za situácie, keď žalobkyňa v spore nepreukázala existenciu občianskoprávneho vzťahu vzniknutého medzi stranami sporu na základe platného právneho úkonu - kúpnej zmluvy uzavretej podľa § 588 Občianskeho zákonníka, t. j. ich dohodu o kúpnej cene 10.000,00 Eur za predaj v súpisu označeného hnutelného majetku, bolo by nadbytočné a právne irelevantné dokazovať zaplatenie kúpnej ceny/ prípadne jej časti, keďže nebola preukázaná povinnosť žalovanej na takúto platbu v prospech žalobkyne. Z uvedených dôvodov súd žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol.

6. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanej ako úspešnej sporovej strane priznal nárok na ich náhradu v celom rozsahu voči žalobkyňi, ktorá vo veci úspech nemala. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

7. Ďalej konajúci súd uviedol, že na pojednávaní konanom dňa 08.10.2020 uznesením rozhodol, že spor rozhodne v neprítomnosti žalobkyne a žalovanej za účasti ich právnych zástupcov, ktorí s takýmto procesným postupom vyslovili súhlas. Až po vypočutí predbežného právneho názoru súdu požiadal právny zástupca žalobkyne odročiť pojednávanie za účelom výsluchu žalobkyne, žalovanej a za účelom výsluchu svedka, ktorého ani nekonkretizoval. Súd tento návrh na odročenie pojednávania zamietol. Prezentoval názor, že sa nejedná o závažný dôvod pre odročenie pojednávania (§ 183 CSP).

Žalobkyňa je strana sporu, mala teda právo dostaviť sa na pojednávanie a vypovedať. Súhlasila však s tým, aby súd konal a rozhodol v jej neprítomnosti. Zároveň žalobkyňa bola v spore právne zastúpená, preto nemožno konštatovať, že jej bolo odňaté právo vo veci konať a vyjadriť sa k premetu sporu. V tejto súvislosti okresný súd poukázal aj na koncentračnú lehotu, ktorá bola stanovená žalobkyňi na doručenie dupliky. Po uplynutí koncentračnej lehoty podľa § 167 ods. 4 CSP a uznesenia, v ktorom bola na túto koncentračnú lehotu a dôsledky upozornená, by akékoľvek nové tvrdenia žalobkyne po uplynutí koncentračnej lehoty boli odmietnuté podľa § 167 ods. 4 CSP, § 153 ods. 1, 2 CSP a článku 5 základných princípov CSP. Z rovnakého dôvodu bol zamietnutý aj návrh žalobkyne na vykonanie dôkazu výsluchom svedka, ktorý na tomto pojednávaní ani nebol označený. Okrem uvedených dôvodov, ktoré sa vzťahovali aj na výsluch žalobkyne, navyiac pri výsluchu svedka to bol aj dôvod podľa § 197 ods. 1, 2 CSP. Neboli ani splnené podmienky pre odročenie pojednávania z dôvodu výsluchu svedka, ktorý bol v čase pojednávania anonymný, neoznačený, nebolo zo strany právneho zástupcu žalobkyne konkretizované, aké konkrétne skutkové tvrdenia žalobkyne má ten-ktorý konkrétny svedok preukázať. Súd taktiež zamietol návrh na vykonanie dôkazu výsluchom žalovanej, hoci procesný návrh na výsluch žalovanej bol vznesený žalobkyňou v koncentračnej lehote priamo v žalobe zo dňa 15.07.2020 (č.l. 6 rub spisu): „Návrh na vykonanie dokazovania: výsluch sporových strán.“ Na začiatku pojednávania však nevzniesol právny zástupca žalobkyne nevzniesol námietku proti tomu, aby súd konal a rozhodol v neprítomnosti žalobkyne a žalovanej. Postupoval tak účelovo až po vypočutí predbežného právneho názoru súdu podľa § 181 ods. 2 CSP. Žalovaná produkovala v koncentračných lehotách podľa § 167 CSP vyjadrenie k žalobe (odpor) a repliku. Jej ďalšie tvrdenia po uplynutí koncentračných lehôt v nadväznosti na § 167 CSP by súd odmietol podľa § 153 ods. 1, 2 CSP, článku 5 základných princípov CSP. Preto výsluch žalovanej k neexistujúcim tvrdeniam a dôkazom žalobkyne a k neexistujúcim tvrdeniam a dôkazom žalovanej v koncentračných lehotách by bol právne irelevantný, nadbytočný, nehospodárny. Je zrejmé, že žalovaná od začiatku konania rozporovala tvrdenia žalobkyne. Žalovaná je v konaní právne zastúpená. Súd jej neodňal možnosť konať pred súdom a toto právo by mohla uplatňovať žalovaná a namiesto žalovanej toto právo nemôže uplatňovať žalobkyňa alebo jej právny zástupca. Všetky uvedené dôvody súd vyhodnotil tak, že tieto nie sú závažné pre odročenie pojednávania podľa § 183 CSP. Vyhodnotil to len ako účelový postup právneho zástupcu žalobkyne. Odročením pojednávania chcel advokát žalobkyne len napraviť strohé tvrdenia prezentované v žalobe (č.l. 6, 52), ktoré nezodpovedali § 132 ods. 1, 2, 3 CSP, teda povinnosti v lehotách podľa § 167 CSP uviesť pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie, žalobný návrh a pripojiť dôkazy, resp. navrhnúť dôkazy, pričom rešpektovať § 132 ods. 2 CSP, že súd nie je povinný a nemá právo z pripojených dôkazov sám namiesto žalobcu a jeho právneho zástupcu zostavovať rozhodujúce skutkové tvrdenia. Takým postupom by došlo k narušeniu ústavnej zásady rovnosti strán v spore.

8. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá sa domáhala jeho zmeny tak, že odvolací súd jej žalobe v celom rozsahu vyhovie a zároveň zaviazal žalovanú nahradiť jej trovy prvoinštančného i odvolacieho konania; alternatívne navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Odvolateľka uviedla, že podľa jej názoru súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP). Nesúhlasila so záverom okresného súdu, že v tomto spore, keďže nepreukázala vlastnícke právo k hnutelným veciam v prevádzke BON BON čokoládovňa Žilina. Podľa jej názoru konajúci súd nesprávne posúdil predložené dôkazy. Žalobkyňa totiž v spore tvrdila, že so žalovanou uzavrela kúpnu zmluvu o predaji hnutelného majetku v jej výlučnom vlastníctve nachádzajúceho sa v prevádzke BON BON čokoládovňa. Následne dňa 01.03.2018 pri preberaní hnutelného majetku žalovaná v zastúpení podpísala aj dokument, ktorý obsahoval súpis všetkých hnutelných vecí a dohodnutú kúpnu cenu v celkovej výške 10.000,00 Eur s dátumom jej splatnosti dňa 06.03.2018. V uvedenom dokumente je tiež uvedené: „Pani O. sa zaväzuje uhradiť uvedenú čiastku do 06.03.2018 na účet pani N.“. Z uvedeného teda vyplýva, že kúpna zmluva o predaji nehnuteľného majetku prevádzkarne BON BON čokoládovňa bola dohodnutá medzi žalobkyňou a žalovanou. Pri uzatváraní kúpnej zmluvy nebol o vlastníctve hnutelných vecí prevádzky BON BON čokoládovňa medzi stranami žiadny spor. Následne dňa 05.03.2018 žalovaná uhradila na účet žalobkyne sumu 5.000,00 Eur. Je tak zrejmé, že žalovaná nemala pochybnosti o vlastníckom práve žalobkyne k hnutelným veciam z prevádzky BON BON čokoládovňa. Vlastníctvo žalobkyne k predmetným veciam žalovaná spochybnila až v odpore proti platobnému rozkazu č.k. 10Up/784/2019 zo dňa 25.09.2019. V ňom začala účelovo spochybňovať vlastnícke právo žalobkyne k predmetu kúpy a zároveň začala tvrdiť, že hnutelný majetok prevádzky BON BON čokoládovňa

bol vo vlastníckej spoločnosti Ofiso, s.r.o., IČO: 47 528 401 (správne má byť uvedené obchodné meno Ofiso, s.r.o. - poznámka odvolacieho súdu), v dôsledku čoho bola kúpna zmluva od počiatku neplatná. Toto svoje tvrdenie však žalovaná v spore nepodložila žiadnym dôkazom. Ďalej okresný súd rozhodol, že žalobkyňa neuniesla dôkaznú povinnosť o pasívnej vecnej legitimácii žalovanej ako občianky v tomto spore. Jeho rozhodnutie však vychádza výlučne z tvrdení žalovanej v odpore proti platobnému rozkazu, v ktorom žalovaná poprela ústne uzatvorenie kúpnej zmluvy, tvrdiac, že k uzavretiu kúpnej zmluvy v mene žalovanej nebol oprávnený splnomocnenec, keďže tento splnomocnenec mal ústne splnomocnenie od spoločnosti Ofiso, s.r.o., a nie od žalovanej ako občianky a splnomocnenie mu bolo udelené len na prebratie hnutelného majetku prevádzky BON BON čokoládovňa. V danej súvislosti odvolateľka uviedla, že aj keby toto tvrdenie žalovanej bolo pravdivé, išlo by o konanie bez plnomocenstva. Podľa § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka je však možná ratihabícia tohto právneho úkonu, ak ho schváli ten, za koho sa konalo. Forma ratihabície nemá predpísanú formu. Ak teda z ústneho prejavu vôle alebo z konkludentného konania zastúpenej osoby možno odvodiť súhlas so zmluvou uzavretou bez udelenia plnomocenstva, nevyžaduje sa zachovanie písomnej formy dodatočného schválenia. K rovnakému záveru smeruje judikatúra i právna teória. Na základe uvedeného je žalobkyňa tohto názoru, že zaplatením polovice dohodnutej kúpnej ceny žalovaná konkludentne udelila súhlas s uzavretím kúpnej zmluvy v zastúpení splnomocnencom. Ďalej okresný súd v bode 4. c) odôvodnenia svojho rozhodnutia tvrdí, že zaplatenie sumy 5.000,00 Eur nie je uznaním dlhu podľa § 58 Občianskeho zákonníka (správne má byť uvedené § 558 Občianskeho zákonníka - poznámka odvolacieho súdu). To však žalobkyňa nikdy netvrdila. Išlo o čiastočné plnenie na základe ústne uzavretej kúpnej zmluvy, ktoré plnenie považuje žalobkyňa za súhlas žalovanej s kúpnu zmluvou. Vyčítala konajúcejmu súdu, že sa náležite nevenoval dôvodu, prečo žalovaná zaplatila žalobkyňi polovicu z dohodnutej kúpnej ceny. Podľa názoru odvolateľky jedná sa o jasný dôkaz akceptácie kúpnej zmluvy zo strany žalovanej. Pokiaľ by boli vyjadrenia žalovanej o neuzavretí kúpnej zmluvy pravdivé, nie je zrejmé, prečo žalobkyňa uhradila polovicu kúpnej ceny. Žalobkyňa preto považuje úhradu polovice dohodnutej kúpnej ceny za kľúčový dôkaz v tomto spore. Dokazovanie vykonané okresným súdom žalobkyňa preto považuje za nedostatočné. Súd prvej inštancie sa totiž nedostatočne vysporiadal s otázkou dôvodov čiastočného plnenia zo strany žalovanej. Navyše, ani samotná žalovaná sa počas celého súdneho konania nevyjadřila k dôvodu úhrady sumy 5.000,00 Eur na účet žalobkyne, čo označila odvolateľka za účelové konanie. Na základe vyššie uvedených dôvodov odvolateľka konštatovala, že vykonané dôkazy boli prvoinštančným súdom nesprávne posúdené. Okresný súd v bode 5. odôvodnenia napadnutého rozsudku tvrdí, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno v spore, pretože nepreukázala svoje vlastnícke právo k hnutelnému majetku prevádzky BON BON čokoládovňa a tiež nepreukázala uzatvorenie kúpnej zmluvy medzi žalobkyňou a žalovanou. Dôkazy vykonané počas prvoinštančného konania však podľa názoru žalobkyne vylučujú akékoľvek pochybnosti o jej vlastníckom práve k hnutelnému majetku prevádzky BON BON čokoládovňa. Žalovaná akceptovala kúpnu zmluvu a na jej základe začala i čiastočne plniť. Vlastnícke právo žalobkyne k predmetu kúpy začala žalovaná spochybňovať až v odpore proti platobnému rozkazu, tvrdiac, že vlastníkom predmetných vecí bola v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy práve spoločnosť Ofiso, s.r.o., hoci počas konania pred súdom prvej inštancie svoje tvrdenie nepodporila žiadnymi dôkazmi.

10. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu navrhla, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Súčasne si uplatnila voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

11. Uviedla, že podľa jej názoru je napadnutý rozsudok v celom jeho rozsahu správny, zákonný a presvedčivý. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že prvoinštančný súd tvrdenia strán sporu, označené dôkazy a všetky skutkové okolnosti prejednávanej veci správne posúdil, riadne vyhodnotil a svoje závery vyčerpávajúco a náležite odôvodnil. V posudzovanom prípade žalobkyňa neuniesla povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť a nepreukázala, že je v tomto spore aktívne vecne legitimovanou osobou na vymáhanie kúpnej ceny za predaj hnutelných vecí. Žalobkyňa totiž neuniesla dôkazné bremeno, že je ako občianka vlastníčkou predávaných vecí a ani to, že mala právo disponovať (predať) predmet svojho vlastníctva. Žalobkyňa mala v spore dôkazné bremeno, aby preukázala vlastnícke právo k predmetu kúpy - hnutelným veciam v nadväznosti na ust. § 123 a § 588 Občianskeho zákonníka, ktoré však v spore neuniesla. Zároveň žalobkyňa neuniesla povinnosť tvrdenia i dôkaznú povinnosť o tom, že žalovaná je ako občianka v spore o zaplatenie kúpnej ceny za predaj hnutelných vecí pasívne vecne legitimovaným subjektom. V súdenom prípade sa jednalo o sporné tvrdenie, pričom povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť sa viaže na žalobkyňu, a nie na žalovanú. V danej súvislosti žalobkyňa žiadnym dôkazom nepreukázala, že žalobkyňa ako občianka uzavrela kúpnu zmluvu so žalovanou ako občiankou a že žalovanej predala hnutelné veci a že žalovaná

ako občianka tieto hnuiteľné veci aj prevzala a ako občianka mala byť povinná zaplatiť jej kúpnu cenu za prevzaté hnuiteľné veci, a to z dôvodov špecifikovaných v napadnutom rozhodnutí. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku správne uviedol, že povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť v nadväznosti na ust. § 132 ods. 1 až 3 CSP a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/13/2009 zo dňa 24.02.2010 by sa preniesla na žalovanú v tom prípade, ak by žalobkyňa uniesla svoju povinnosť tvrdenia a svoju dôkaznú povinnosť. Vzhľadom na to, že na základe hypotézy právnej normy § 588 Občianskeho zákonníka žalobkyňa neuniesla povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, nemohlo dôjsť k presunu dôkazného bremena na žalovanú. Za tejto situácie žalovanej nevznikla dôkazná povinnosť, keďže na ňu nedošlo k jej presunu. Pokiaľ by žalobkyňa uniesla svoju povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, v takom prípade by bolo povinnosťou preukázať, že zaplatila kúpnu cenu dohodnutú v kúpnej zmluve v dohodnutej lehote za predané hnuiteľné veci. Za situácie, keď žalobkyňa nepreukázala existenciu platného právneho úkonu - kúpnej zmluvy občianskoprávneho charakteru podľa § 588 Občianskeho zákonníka, dohodu o kúpnej cene vo výške 10.000,00 Eur za predaj hnuiteľného majetku na základe občianskoprávneho vzťahu, potom by bolo nadbytočné a právne irelevantné dokazovať zaplatenie kúpnej ceny bez vzniku a preukázania právnej povinnosti platby.

12. Žalobkyňa nepodala vo veci odvolaciu repliku.

13. Ďalšie podania strán sporu v rámci odvolacieho konania neboli produkované.

14. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

15. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

16. V rámci reakcie na odvolaciu argumentáciu žalobkyne formulovanú v jej opravnom prostriedku sa odvolací súd v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Zároveň krajský súd poukazuje na zodpovednosť žalobkyne za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

17. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu. Odvolacie námietky žalobkyne k spôsobu vyhodnotenia dokazovania okresným súdom z uvedených dôvodov krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, z akých dôvodov žalobu žalobkyne zamietol, pričom ku svojim záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov, s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však okresný súd svoje rozhodnutie podrobne a zákonným spôsobom odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s "právom" strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s "právom" na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu

odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaného okresným súdom popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, krajský súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. IV. 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého "...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania".

18. Odvolacie námietky žalobkyne vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné, z nasledovných dôvodov:

19. Navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nespĺnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

20. Vo všeobecnosti sa posúdenie otázok, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, odvíja od hmotného práva. Platí pritom, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Bremeno tvrdenia je pritom v korelácii s bremenom popretia tvrdení protistrany (ŠTEVČEK, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 569.). Sporové konanie je konaním kontradiktórnym, čo znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí tvrdiť skutočnosti a k tvrdeným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešnou byť nemôže. Z ust. § 150 ods. 1 CSP totiž jednoznačne vyplýva povinnosť sporových strán pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Sporové konanie je podľa aktuálne účinnej právnej úprav ovládané tzv. princípom kontradiktórnosti, čo znamená, že sporová strana vyvodzujúca z určitej skutočnosti právne následky, je povinná jednak tieto skutočnosti tvrdiť, a zároveň predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky na ich relevantné preukázanie.

21. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeľovaniu. Pokiaľ strana určitú skutočnosť tvrdí, táto sa považuje za preukázanú v dôsledku uplatnenia fikcie jej nespornosti (§ 151 ods. 1, 2 CSP), alebo ju strana preukáže príslušným dôkazom (§ 185 a nasl. CSP). Pokiaľ strana ponúkne súdu tvrdenie a toto tvrdenie podporí vierohodným dôkazom, potom sa bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno presúva na protistranu, ktorú následne zaťažuje povinnosť tvrdiť a uviesť vlastné skutkové tvrdenie o spornej skutočnosti (pokiaľ je to možné), inak je popretie skutkových tvrdení neúčinné. Presúvanie dôkazného bremena fakticky znamená poskytnutie príležitosti protistrane ponúknuť iný obraz o tvrdenej skutkovej okolnosti, ktorá má relevanciu v spore. Z uvedených pravidiel vyplýva, že súd v sporovom konaní nie je súdom hľadajúcim materiálnu pravdu, ale súdom posudzujúcim kvalitu a rozsah tvrdení a dôkazov ponúknutých žalobcom či žalovaným (§ 149 a nasl., § 185 a nasl. CSP), pričom hodnotenie dôkazov je zverené voľnej úvahe súdu (§ 191 CSP).

22. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalobkyne smerujúcej voči meritórnemu posúdeniu podanej žaloby odvolací súd uvádza, že v zmysle § 588 Občianskeho zákonníka z kúpnej zmluvy vznikne predávajúcemu povinnosť predmet kúpy kupujúcemu odovzdať a kupujúcemu povinnosť predmet kúpy prevziať a zaplatiť zaň predávajúcemu dohodnutú cenu.

23. Kúpnu zmluvu je teda možné definovať ako dvojstranný adresný právny úkon, pozostávajúci z ponuky (oferty) a prijatia ponuky (akceptácie), ktorý je obsahovo zhodný čo do predmetu a ceny, na základe ktorého vzniká povinnosť predávajúceho predmet kúpy previesť do vlastníctva kupujúceho (a tomuto vec odovzdať) a kupujúcemu povinnosť predmet kúpy prevziať a zaplatiť zaň predávajúcemu dohodnutú cenu, na základe čoho dokázať k odvodenému nadobudnutiu vlastníctva. Tak, ako správne konštatoval okresný súd v napadnutom rozhodnutí, žalobkyňa ako fyzická osoba (občianka) v tomto spore žalovala žalovanú (občianku) ako fyzickú osobu o zaplatenie sumy 5.000,00 Eur, ktorá predstavuje časť kúpnej ceny za kúpu hnuiteľného majetku v prevádzke BON BON čokoládovňa Žilina. Svoju žalobu odôvodnila tým, že žalobkyňa ako predávajúca a žalovaná ako kupujúca uzavreli ústnou formou kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol predaj hnuiteľného majetku v prevádzke BON BON čokoládovňa Žilina za dohodnutú kúpnu cenu 10.000,00 Eur, splatnú dňa 06.03.2018. Časť tejto kúpnej ceny vo výške 5.000,00 Eur zaplatila žalovaná na účet žalobkyne dňa 05.03.2018, zvyšnú časť kúpnej ceny vo výške 5.000,00 Eur však už žalobkyňa neuhradila.

24. V občianskoprávných vzťahoch sa v plnom rozsahu aplikuje zásada rímskeho práva, že nikto nemôže na iného previesť viac práv ako sám má (nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet), a teda, že platne nemôže nadobudnúť vlastnícke právo právny nástupca (v danom prípade kupujúci), ak subjekt, od ktorého odvodzuje svoje vlastnícke právo k veci (v danom prípade predávajúci), toto právo nikdy nenadobudol, a teda ho ani nemohol ďalej platne previesť. Pokiaľ teda žalovaná v spore namietala, že žalobkyňa nebola vlastníčkou hnuiteľných vecí označených v Súpise hnuiteľného majetku prevádzka BON BON čokoládovňa zo dňa 01.03.2018, bolo na žalobkyňu, aby v tomto spore preukázala vlastnícke právo k veciam špecifikovaným v uvedenej listine nachádzajúcej sa na č.l. 8 spisu. Odvolací súd ďalej dodáva, že samotná skutočnosť, či strana sporu vystupuje na strane žalobcu alebo žalovaného, nemá priamy vplyv na jeho povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predložiť alebo označiť dôkazy na svoje tvrdenia a argumentáciu uvedenú v bode 21. odôvodnenia svojho rozhodnutia. Pri posudzovaní dôkazného bremena tej - ktorej strany treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. V prejednávanej veci to potom znamená, že žalovaná, ktorá od začiatku popierala uzavretie kúpnej zmluvy so žalobkyňou, argumentujúc aj obsahom listinného dôkazu preloženého žalobkyňou (Súpisom hnuiteľného majetku prevádzka BON BON čokoládovňa zo dňa 01.03.2018 na č.l. 8 spisu) nemala povinnosť preukázať neexistenciu skutočností, z ktorých svoje vlastnícke právo k predmetným hnuiteľným veciam odvodzovala žalobkyňa, práve naopak ich preukázanie bolo povinnosťou žalobkyne (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 81/2010 z 31. mája 2010). Preto záver okresného súdu o nepreukázaní aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v tomto spore je správny.

25. Okrem toho žalovaná v rámci svojej obrany v spore správne poukazovala na tú skutočnosť, že v Súpise hnuiteľného majetku prevádzka BON BON čokoládovňa zo dňa 01.03.2018 je výslovne uvedené: „Uvedený hnuiteľný majetok nachádzajúci sa v prevádzke BON BON čokoládovňa, Mariánske nám. 50/29, Žilina prebrala dňa 01.03.2018 pani Natália Strýčková ako konateľka spoločnosti Ofiso, s.r.o., (IČO: 47 528 401) za úhradu 10.000 Eur /slovom desaťtisíc Eur/ od pani O. N. /nar. X.X.XXXX/, predchádzajúcej konateľky spoločnosti Ofiso, s.r.o.“ Už táto formulácia jednoznačne vylučuje existenciu občianskoprávného vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanou. Na uvedenom závere nič nemení ani text následnej vety uvedeného dokumentu v znení: „Pani O. sa zaväzuje uhradiť uvedenú čiastku do 6.3.2018 na účet pani O. N. č.ú. XXX XXX XXXX/XXXX D. H.“, na ktorú poukazovala odvolateľka vo svojom opravnom prostriedku. Uvedenú časť textu totiž žalobkyňa účelovo vytrháva z kontextu. Je zrejmé, že táto veta nadväzuje na predchádzajúci text, t. j. dojednanie v tom čase aktuálnej konateľky obchodnej spoločnosti Ofiso, s.r.o., so sídlom M. R. Štefánika 7, 010 01 Žilina, IČO: 47 528 401 (žalovanej) a predchádzajúcej konateľky tejto obchodnej spoločnosti (žalobkyne). Záver okresného súdu prezentovaný v bode 4. písm. b) napadnutého rozhodnutia o absencii pasívnej vecnej legitímácii žalovanej v tomto spore je preto správny.

26. Napokon žalovaná v spore namietala, (čo v konaní ani nebolo sporné), že hnuiteľné veci dňa 01.03.2018 neboli prevzaté ňou, o čom svedčí aj podpis na označenej listine, ktorý patrí Y. B., ktorý ale v tom čase nedisponoval písomným plnomocenstvom, ktoré by mu žalovaná udelila či už ako fyzická osoba alebo ako konateľka obchodnej spoločnosti Ofiso, s.r.o., IČO: 47 528 401. Preberací protokol podpísal Y. B., (nečitateľný podpis) „v.z. Natália Strýčková, konateľka spol. Ofiso, s.r.o.“ ktorý mal protokolárne prevziať len hnuiteľné zariadenie čokoládovne BON BON v Žiline. Menovaný však nemal

splnomocnenie na zaväzovanie žalovanej k akýmkoľvek iným záväzkom/alebo uzatváraniu akýchkoľvek iných právnych úkonov v jej mene alebo v mene obchodnej spoločnosti Ofiso, s.r.o., IČO: 47 528 401. Nadväzne reagujúc na argumentáciu žalovanej v jej opravnom prostriedku v bodoch V. a VI. odvolací súd dodáva, že ak by aj Y. B. dňa 01.03.2018 prekročil rozsah splnomocnenia, jeho prípadná ratihabícia by prichádzala do úvahy len vo vzťahu k obchodnej spoločnosti Ofiso, s.r.o., za ktorú v tom čase žalovaná konala ako jej štatutárny orgán, no nie vo vzťahu k žalovanej ako fyzickej osobe (občianke). Na uvedenom závere nemôže nič zmeniť ani žalobkyňou označený dôkaz - vklad žalovanej v hotovosti v sume 5.000,00 Eur na jej účet v banke dňa 05.03.2018, bez uvedenia účelu platby. Existencia občianskoprávného vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanom založená platne uzavretou zmluvou podľa § 588 Občianskeho zákonníka nebola totiž v tomto spore preukázaná.

27. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalobkyne prezentovanom v podanom odvolaní, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalobkyňa v rámci svojho opravného prostriedku len zopakovala svoju subjektívnu argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní o nezaplatení kúpnej ceny žalovanou (fyzickou osobou) za predaný tovar. Existencia kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalobkyňou - fyzickou osobou a žalovanou - fyzickou osobou však v prejednávanom spore nebola objektívne preukázaná. Je zrejmé, že žalobkyňa sa nestotožnila so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a odvolaciemu súdu opakovane predložila svoje subjektívne právne závery, ku ktorým mal okresný súd v danom prípade dospieť. Naopak, súd prvej inštancie sa v prejednávanom spore vysporiadal s vecnou argumentáciou oboch sporových strán, pričom v odseku 4. odôvodnenia napadnutého rozsudku v konkrétnostiach uviedol, k akému právnemu záveru v spore dospel.

28. Okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 191 ods. 1 CSP, súčasne spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 220 až § 222 CSP, aj správne a presvedčivo odôvodnil. Odvolacie dôvody žalobkyne vyhodnotil krajský súd ako neopodstatnené, pričom zároveň nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP). V dôsledku toho krajský súd rozsudok okresného súdu vo veci samej, t.j. vo výroku I. ako vecne správny podľa § 387 CSP potvrdil.

29. Ako vecne správny odvolací súd potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok II. o trovách prvoinštančného konania, vo vzťahu ku ktorému odvolateľka neprodukovala žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu a ktorý zároveň plne zodpovedá úspechu sporových strán posúdenému v zmysle zákonných ustanovení v ňom uvedených.

30. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanej ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalobkyňi, ktorá v tomto štádiu konania úspech nemala. O výške náhrady týchto trov rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným rozhodnutím súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

31. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti / Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).